

एव्हाना रेस्टॉरंटमधील सर्व लोकांच्या नजरा यांच्या टेबलावर खिळल्या होत्या. मनाली बेशुद्ध अवस्थेत टेबलावर मान टाकून पडली होती. इतक्यात सुनील उर्फ शबीरचा फोन खणखणला. रेस्टॉरंट मधे पससरलेल्या शांततेत फोनवरील उर्दू भाषिक व्यक्तीचे बोलणे शबीरच्या शेजारीच बसलेल्या सोफीयाला स्पष्ट ऐकू येत होते. कुठल्यातरी रिमोट कंट्रोलचे बटन दाबण्याचा आदेश त्याला वारंवार दिला जात होता. जराही वेळ न दवडता मोठ्या हुशारीने सोफीयाने टेबलावरील काचेचा ग्लास शबीरच्या डोक्यावर आपटले. अचानक बसलेल्या आघाताने शबीर खुर्चीवरून खाली कोसळला. बुरख्यातून काढलेले पिस्तुल मानेवर ठेवत सोफीयाने फोन संदर्भात शाबीरला खडसावून विचारले. आपला खेळ संपला आहे हे लक्षात येताच मनालीला दिलेल्या पुष्पगुच्छात बॉम्ब ठेवल्याची शबीरने कबुली दिली. रेस्टॉरंटसमोरच असलेल्या अमेरिकन कॉन्सुलेटच्या परिसरात घातपात घडवून आणण्याची जबाबदारी एका दहशतवादी संघटनेने शाबीरकडे सोपवली होती. आपल्याकडील C.B.I.चे ओळखपत्र दाखवित सोफीयाने रेस्टॉरंट मॅनेजरला पोलीस फोर्स आणि बॉम्ब निकामी करणाऱ्या पथकाला ताबडतोब बोलावण्याची सूचना केली.

पुढील पाचच मिनिटात रेस्टॉरंट रिकामे केले गेले. मनालीलाही जवळच असलेल्या रुग्णालयात घेऊन जाण्यात आले. रोहित तिच्याबरोबरच होता. मागोमाग सोफीया सुद्धा रुग्णालयात येऊन पोहचली. रोहितने काही विचारायच्याआधीच सोफीयाने सगळ्या गोष्टींचा उलगडा केला.

गेली काही वर्षे सोफीया गुप्तहेर खात्यात दहशतवादी संघटनांच्या शोधमोहिमेत काम करत होती याचा शबीरला थांगपत्ता नव्हता. सहा महिन्यांपूर्वी शबीरला आलेला एक फोन टॅप करण्यात तिला यश आले. शबीरला पुराव्यासहित पकडता यावे म्हणून तो मिशनवर असताना त्याच्याबरोबर राहता येईल असे काहीतरी करणे तिला भाग होते. म्हणूनच शबीरची वडिलोपार्जित प्रॉपर्टी आपल्या नावावर करण्याचा तगादा तिने शबीरकडे लावला. अमेरिकन कॉन्सुलेट समोरील रेस्टॉरंटमध्ये मनालीला बोलावून घेण्याचा बेत सोफीयाचाच. शबीरसाठीही ती जागा मोक्याची असल्यामुळे त्याने विरोध करण्याचा प्रश्नच नव्हता. सोफीयाचे बोलणे संपते ना संपते तोच डॉक्टरांनी मनाली शुद्धीवर आल्याचे सांगितले.

रोहित लगबगीने मनालीच्या रूमकडे गेला. पण सोफीया मात्र आल्या पावली मागे वळली. 'सोफीया आणि सुनील यांना समज देऊन परत पाठवले आणि आता पुन्हा काही ते तुला त्रास द्यायला येणार नाहीत' असा खोटा दिलासा रोहितने मनालीला दिला. ताबडतोब रोहितने अनिकेतला फोन लावला. रोहित काही बोलायच्या आधीच अनिकेतने चेष्टेने विचारले, "झाली का समाजसेवा?" त्याच्या ह्या प्रश्नाचा संदर्भ रोहितला लागत नव्हता.

त्याचा उडालेला गोंधळ लक्षात घेऊन अनिकेत हसत सांगू लागला, “अरे आज सकाळी माझा USA व्हिसा मिळाल्याचा ई-मेल आला आणि पासपोर्ट कलेक्ट करण्यासाठी कॉन्सुलेटला गेलो. अचानक काही गोंधळ झाल्यामुळे कॉन्सुलेट पूर्ण रिकामे करण्यात आले. तिथून बाहेर पडतानाच तुला एका स्ट्रेचरवरील बाईबरोबर ॲंब्युलन्समधून जाताना पाहिले”.....